

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3872/2019
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ... и ММ из ... чији су заједнички пуномоћници Милош Мандић и Иван Јањушевић, адвокати из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Огранак Тент, Београд - Обреновац, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1079/18 од 16.01.2019. године, у седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1079/18 од 16.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1079/18 од 16.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3314/14 од 26.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им исплати на име неисплаћене разлике зараде настале погрешним обрачуном увећане зараде за сменски рад појединачне износе за период ближе одређен овим ставом изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 65.280,00 динара.

Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П 3314/14 од 22.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име неисплаћене зараде настале погрешним обрачуном увећања зараде за рад у сменама за 2007. годину изврши исплату у укупном износу од 60.376,34 динара сваком тужиоцу у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се обавезе тужени да им на име неисплаћене разлике зараде настале погрешним обрачуном увећања зараде за рад у сменама за 2007. годину изврши уплату износа од по 55.659,16 динара у појединачним износима и за период ближе одређен овим ставом изреке са

законском затезном каматом од доспелости сваког износа, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев у ком су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име неисплаћене разлике зараде настале погрешним обрачуном увећања зараде за рад у сменама за 2007. годину исплати по 81.589,66 динара, у појединачним износима за период ближе одређен у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1079/18 од 16.01.2019. године, одбијене су жалбе тужилаца као неосноване и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 3314/14 од 26.05.2017. године и допунска пресуда од истог суда од 22.01.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 78/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови из члана 404. став 1. ЗПП за примену института посебне ревизије нису испуњени, будући да побијана пресуда не одступа од судске праксе нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени чл. 8. и 108. став 1. тачка 2. Закона о раду. У побијаним пресудама нижестепених судова, изражен је правни став да је рад у сменама тужилаца вреднован кроз основну зараду, па како је тужени у спорном периоду исплатио тужиоцима увећану зараду за рад у сменама кроз основну зараду, тужбени захтев за исплату увећане зараде до 26% од основне зараде је одбијен, применом одредбе члана 108. Закона о раду. Правни став изражен у побијаној пресуди у складу је са правним схватањем, израженим у одлукама ревизијског суда Рев2 1836/17 и Рев2 3039/17, у предметима са истим чињеничним стањем и правним основом као што је конкретан. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 78/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради исплате новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као имовинскоправним споровима који се не односе на новачано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 03.02.2006. године ради исплате увећане зараде за рад у сменама. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког тужиоца који нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. Закона о парничном поступку, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког тужиоца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић